

KIYAMET ALAMETLERİ

el-Hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemin. Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evveline ve'l-âhirin tabîbi kulûbinâ ve şefî'i zünûbinâ Muhammedini'l-Mustafâ aleyhi efdalü's-salavâti ve ekmelü't-tahiyyâti ve't-teslîmât.

Emmâ ba'd.

Fa'lemû eyyühe'l-mü'minûn fa'lemû enne efdale'l-hadîsi kitâbu'llah ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ Muhammedin sallallahu teâlâ aleyhi ve sellem ve şerre'l-ümûri muhdesâtühâ ve külle muhdesetin bid'atün ve külle bid'atin dalâletün ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr ve bi's-senedi'l muttasili ile'n-nebiyyi sallallahu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

*لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى يُقْبَضَ الْعِلْمُ، وَتَكْثُرَ الزَّلَازِلُ،
وَيَتَقَارَبَ الزَّمَانُ، وَتَظْهَرَ الْفِتْنُ، وَيَكْثُرَ الْهَرْجُ -
وَهُوَ الْقَتْلُ - حَتَّى يَكْثُرَ فِيكُمْ الْمَالُ فَيَفِضَ*

La tekûmü's-sâ'atü hattâ yukbeda'l-ilmü ve teksüre'l-zilzâlü ve yetekârebe'z-zemânü ve tezhere'l-fitenü ve yeksüre'l-hercü ve

*hüve'l-katlü hattâ yeksüre fikümü'l-mâlü fe-yefîd.*¹

Sadaka Resûlullah fi mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allahu Teâlâ hazretlerinin selâmı, rahmeti, bereketi cümlenizin üzerine olsun. Allah Teâlâ hazretleri dünya ve âhiretin hayırlarına sizleri ve bizleri nâil eylesin. Rehberimiz, numûne-i imtisâlimiz, Peygamberimiz Efendimiz Muhammed-i Mustafâ *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretlerinin mübarek hadîs-i şerîflerinden bir miktarını okumak ve izah etmek, dinlemek üzere burada toplanmış bulunuyoruz.

Bu hadîs-i şerîflerin okunmasına ve izahına başlamazdan önce Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'e sevgimizin, bağlılığımızın bir nişanesi olmak üzere ve onun cümle âlinin, ashâbının, etbânının, ahabbının ruhlarına ve sâir enbiyâ ve mürselînin ve cümle evliyâullahın ruhlarına hediye olsun diye; bilhassa Ümmet-i Muham-

¹ Râmûzu'l-Ehâdîs, 476/11

med'in mürşidleri olan ulemâ-i muhakkikin, sâdât ve meşâyih-ı turuk-u aliyemizin ruhlarına hediye olsun diye, okuduğumuz eseri telif eylemiş olan Gümüşhaneli Ahmed Ziyâeddîn Hocamız'ın ruhuna hediye olsun diye; kendisinden feyz aldığımız Mehmed Zahid Kotku İbn İbrahim el-Bursevî Hocamız'ın ruhuna hediye olsun diye, bu hadîs-i şerîfleri bize nakil ve rivayet eylemiş olan; bu bilgileri bize iletmiş olan alimlerin ve râvilerin ruhlarına hediye olsun diye; bu beldeleri fethetmiş olan Fatih Sultan Mehmed Han ve askerlerinin ve diğer fatihlerin, düşmanlardan koruyan mücahitlerin, gazilerin, şehitlerin ruhlarına hediye olsun diye; cümle hayır ve hasenât sahiplerinin ve bilhassa içinde oturup da hadîs-i şerîfi okuyup dinlediğimiz mescidin bânîsi İskender Paşa'nın ruhuna ve bu mescidi tekrar tekrar tamir ve tecdid eyleyip tevsi eylemiş olanların ruhlarına hediye olsun diye; ve yaşayan biz müslümanların da Rabbimiz'in rızasına uygun yaşayıp, Peygamber Efendimiz'in izinden yürüyüp, onun şefaatinin kazanıp, âhirete Rabbimiz'in sevdiği razı olduğu kullar olarak varmamıza vesile olsun diye bir

Fâtiha, üç *İhlâs-ı Şerîf* okuyup öyle başlayalım.

Râmûzü'l-ehâdîs isimli hadîs mecmuasının 476. sayfasında 11. hadîs-i şerîfte kalmıştık. O ve devamıdır. Bu sayfanın 11. hadîs-i şerîfi; Buhârî'de, Müslim'de, İbn Mace'de mevcut olan bir hadîs-i şerîftir. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* rivayet eylemiş.

a. Kıyamet Alametleri I

Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* buyuruyorlar ki;

Lâ tekûmü's-sâ'ah. “Kıyamet kopmaz.”

Sâ'ah, elif lamla geldiği zaman, “saat, belirli bir saat” demek. Dünyanın herc-ümerc olacağı, her şeyin alt üst olacağı, hallaç pamuğu gibi atılacağı, dağların savrulacağı, yıldızların döküleceği, denizlerin yarılacağı, o korkunç hallerin olacağı bu dünyanın sonu.

Bu kıyametin kopması, o saat hiç hatırdan çıkmaması gereken belli bir saat olduğu için elif lamla *es-sâ'ah* dendi mi; “O saat, belli saat. Hani o saat var ya, işte o saat” mânasına kıyamet anlaşılır.

Bu kıyamet kopmaz.

Hattâ yukbeda'l-ilmü. “İlim kabz olunmadıkça.”

Başka şeyler de var:

“Zelzeleler çoğalmadıkça, zaman kısalmadıkça, yakınlaşmadıkça, fitneler zâhir olmadıkça, ölüm ve öldürme çoğalmadıkça. Herc-ü merc diyoruz ya, ölüm çoğalmadıkça ve sizde mal çoğalıp taşmadıkça kıyamet kopmaz.”

Bunları biraz izah etmek, üzerinde durmak uygun olur. Bunlar kıyametin kopma emareleri olmuş oluyor. İşin sonunun yaklaştığını gösteren birer işaret.

Efendimiz buyuruyor ki; “İlim kabz olunacak.”

Kabz olunması ne demek?

“Alınması” demek.

Mesela “Azrail *aleyhisselam* gelecek ruhumuzu kabzedecek.” diyoruz.

“Kılıcın kabzası” diyoruz, “tutulduğu yeri, kabza kısmı” hançerin veya kılıcın kabzası.

“İlim kabz olunacak, tutulup alınacak.”

İlim nasıl alınacak?

Bir başka hadîs-i şerîften biliyoruz ki Allah Teâlâ hazretleri kullarına o faydalı ilimleri verdikten sonra onların göğsünden, gönlünden, aklından fikrinden, onları çatır çatır çekip almaz, koparıp almaz.

La yentezi'u intizâen. "Koparırcasına çatır çatır çekip almak tarzında almaz."

İlmi vermişse ilim öyle durur ama alimleri alır, alim insanları alır. Birer ikişer, birer ikişer âhirete göç ederler.

Alimin ölmesi İslâm'ın surunda, İslâm'ın kalesinde bir büyük gediktir.

Eyvah, kalenin bir tarafı gedik oldu. Şimdi bu müslümanlar nasıl korunacak? Duvar yıkıldı. Duvarın bir kısmı yıkıldı.

Bir alimin ölmesi, İslâm için bir kabilenin toptan yok olmasından daha büyük zarardır. Çünkü büyük alim. Alimler, bu ilmi tutup yükseltip yüceltip, anlatıp öğretip insanları Allah'ın yolunda yürümeye götüren kimseler.

Hepimizin hayatta insan olarak vazifemiz nedir?

Mütesâviyen, hiç aramızda fark olmadan, hepimiz tarağın dişleri gibi, şu vazifeyle vazifeliyiz:

“Allahu Teâlâ hazretlerinin emirlerini tutmak, yasaklarından kaçmak, ona güzel kulluk etmek.”

Bazı kimseler bundan istisna mıdır?

Mesela hocalar, hacılar veyahut zenginler veya idareciler veya ağalar, paşalar veya reisicumhurlar, sultanlar, melikler?

Hayır, hiç istisnası yok!

Veya Peygamberler, sahabeler?

Hayır, hiç istisnası yok! Bütün insanların vazifesi; Allah’ı tanımak, Allahu Teâlâ hazretlerinin emirlerini öğrenmek, emirlerini tutmak, yasaklarından çekinmek, sakınmak. Hepimizin mütesavi vazifesi bu.

Nasıl olacak?

Arapların güzel bir sözü vardır:

Men lem ya’rifi’ş-şerre yaka’u fîhi. “Kim şerri bilmezse içine düşüverir.”

Kuyu olduğunu görmezse, önünde tehlike olduğunu anlamazsa, telde cereyan olduğunu

bilmezse yapışiverir; zarar olur. Bilmek bu işin ilk adımı.

Kulluğun ilk adımı nedir?

Bilmektir.

Gazâlî hazretleri *Âbidler Yolu* diye kitap yazmış. Bir âbid kul, Allah'a ibadet etmek isteyen bir kul, Hakk'ın yoluna girdi, yürüyecek. İlk adım, ilim. İlk önce bilecek.

Neyi bilecek?

Farzların başındaki farz; Allahu Teâlâ hazretlerinin varlığını, birliğini bilecek. İlk iş o.

Ondan sonra, Peygamber Efendimiz'in peygamberliğini anlayacak, bilecek. Allahu Teâlâ hazretleri bize elçi göndermiş. O elçiye kitap vahyeylemiş, kitap göndermiş; onu bilecek. Tamam, mesele bitti.

Eğer biz Allahu Teâlâ hazretlerinin elçisini tanırsak, O'nun emirlerini dinlersek, Kitabı'nı okursak, okuduğumuzu anlar, anladığımızı tatbik edersek iş bitecek.

Müslümanlık kolaymış, zor değilmiş. İşte onun için bu hadisleri okuyoruz.

Geçen hafta bir kardeşimiz bana bir mektup yazmış, göndermiş.

“Hocam, niye âyetleri okumuyorsunuz?” diyor.

İnsan âyetleri okumak istemez mi? Allahu Teâlâ hazretlerinin âyetleri okunmak istemez mi? Okunmak istenir ama bir kere ben burada boynu bükük, vazifeli bir kulcağzım.

Boynu bükük bir kulcağzım ki hocam; “Cemaate bu hadîs-i şerîfleri okuyacaksın demiş.” “Baş üstüne!” demişim, ondan burada oturuyorum. Yoksa sizin yanınızda olur-
dum, bir başkası okurdu, ben onu dinlerdim.

Hocamız emrettiği için yapıyorum. Kendi başıma bir şey yapmadığım için bu hadîs-i şerîfleri okuyacağım.

İkincisi; Kur’ân-ı Kerîm müslümanların anayasası, çok incelikli bir kitap. Başında bir *f* gelmesiyle bir *v* gelmesiyle bir *elif lam* olmasıyla bir *elif lam* olmamasıyla ne mânalar değişiyor. Terceme edenler bile bazen kaçırıyorlar.

Mesela;

وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ

*Ve le-kad zeyyenne's-semâe'd-dünyâ bi-mesâbîha.*² Semâ-ı dünyâyı, misbahlar ile kandiller ile ziynetlendirdik.

Mütercimler semâ-ı dünyâyı tercüme etmiş, hem de Diyanet İşleri Başkanlığı'nın tercemesinde “dünya semasında” diye yayınlanmış. O mânaya değil. Arapça'yı bilenler bilirler ki “dünya seması” izâfet terkididir. O zaman *semâ* kelimesinin başına *elif lam* gelmemesi lazımdı. Orada o mânaya değil.

Dünya kelimesi bu âyet-i kerîmede sıfattır. “En yakın sema” demek.

“En yakın sema” demekle “dünya seması” demek arasında astronomi bilenler için, ilim erbabı için çok büyük farklar vardır.

Kur'ân-ı Kerîm çok büyük bir kitaptır, çok önemli bir şeydir. Bize büyüklerimiz emretseydi, “Burada Kur'ân-ı Kerîm'in âyetlerini okuyacaksınız!” deseydi yine onu okurduk. *el-Emru fevka'l-edeb*; ne demişse onu yapardık.

² 67/Mülk, 5.

Ama "Hadisleri okuyun." dedikleri için öyle yapıyoruz.

Zaten Peygamber Efendimiz bu hadîs-i şerîfleri niçin buyurmuş? Peygamber Efendimiz neden yaşamış? Neden yirmi üç yıl peygamberlik yapmış?

Herkes bunu bilir ki biraz ilimde ilerlemiş olan insanlar bilir ki Allahu Teâlâ hazretlerinin kendisine inen, inmiş olan âyetlerini insanlara anlatmak için. Yirmi üç senede onları hazmettiren hazmettiren öğretmek için.

Peygamber Efendimiz'in, hadîs-i şerîflerin yolu Kur'ân'dan ayrı bir şey değil ki. Öğrettiği şeyler ondan aykırı şeyler değil. Onun için bu arada bu benim o kardeşime cevabım olsun.

İk iş ilim. İlk Kur'ân-ı Kerîm'i bilecek, Peygamber Efendimiz'i bilecek, Peygamber Efendimiz'in anlattığı şeyleri bilecek. Bizim dinimizin kaynakları bunlardır. Öteki bütün kaynakların hepsi nurlarını; bu esas, bu iki membadan fışkıran nurdan iktibas ederler. Hepsi gelir, buraya dayanır; bunları öğrenmesi lazım.

Bunları öğrenmenin vasıtası, âleti nedir?

Bu işin aleti vasıtası alimlerdir. Alim; “İlim öğreneceğim.” diye ömrünü çürütür. Altmış yaşına gelir, yetmiş yaşına gelir, saçını sakalını ağartır, beli iki kat olur, öğrenir, bilir. Bildiğini öteki insanlara anlatır. Yaptığı iş bu. Öteki insanlardan bir farkı yok.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri de buyuruyor ki;

Innemâ ene beşerün mislüküm. “Ben Peygamberim ama ben de sizin gibi bir beşerim.”

Farkım yok; beni fazla sıfatlarla büyütmeyin. Hıristiyanların peygamberlerine “Tanrının oğlu” dedikleri gibi yanlış sıfatlarla, olmayan tarzda büyütmeyin. “Ben de sizin gibi beşerim.” diyor.

Beşer ama şair ne güzel söylemiş:

Muhammedün beşerün lâ kel beşer.

Ke ennehû yâkûtetün beyne’l-hacer.

Muhammed beşerdir ama beşer gibi değil. Sanki o taşların arasında yakut, elmas taşı gibidir. Taş ama elmas da taş, kaldırım taşı

da taş; ayağına takılan şu sokaktaki döşeme-ye konulmuş olan, kazdığın zaman topraktan çıkan da taş ama arasında dünya kadar fark var.

İlim erbabı Allah'ın dinini öğrettiği için, müslümanlara Allah'ın emirlerini naklettiği için bir âlet, bir vasıta. Onu yaparlarsa ne mutlu! Yapmazlarsa, ilmi istismar ederlerse, ilmi kendi menfaatlerine âlet ederlerse, mevki makam rütbe kazanmak için, siyasi politik nüfuz elde etmek için, insanları sömürmek için vasıta yaparlarsa Allah onlara en büyük cezayı verir.

Peygamber *aleyhissalâtü ve'sselâm* Efendimiz'e de inen âyet-i kerîmede buyuruyor ki;

وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضَ الْأَقَاوِيلِ لَأَخَذْنَا مِنْهُ
بِالْيَمِينِ ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتِينَ³

Velev tekavvele aleynâ ba'de'l ekâvîl le-ehaznâ minhü bi'l-yemîn. Sümme le-kata'nâ minhü'l-vetîn. 3

³ 69/Hâkka, 44-46.

Eğer bu peygamber sâdık peygamber olmasaydı da yanlış işler yapsaydı, kendiliğinden sözler katsaydı, Allah'ın emirlerini söylemeyip de emir olmayan şeyleri söyleseydi Allahu Teâlâ hazretleri azamet ve celalle buyuruyor ki; “Biz onu yakalardık, şah damarını koparırdık.”

“İmkân vermezdik.” mânasına.

Ama Peygamber Efendimiz kendisine emrolunduğunu nakletmiştir. Alimin vazifesi budur.

Böyle bir alim altınla tartılsa yeridir, pırlantayla tartılsa yeridir. Dünyada mevcut ne kadar kıymetli malzeme varsa terazinin bir kefesine o konulsa, öbür kefesine bu alim konulsa yeridir.

Çünkü insanlara Allah'ın yolunu öğretiyor. Çünkü cennetin kazanılmasına sebep oluyor. Çünkü cennetin yolunu gösteriyor. Çünkü Allah'ın rızasını gösteriyor. Kıymeti burada. Göstermiyorsa kıymeti yok. O zaman sen onun kavuğuna, cübbesine, çalımına, sakalının boyuna, iki karış üç karış beş karış olduğuna, tafrasına aldanma. Allah'ın yolunu göstermiyorsa, dış görünüşüne aldanma. Ha-

reketine bak, sözüne bak, gösterdiği istikamete bak, sana neyi öğrettiğine bak. Allah'ın emirlerini öğretiyorsa kıymetlidir.

Aziz kardeşlerim!

İşte kıyametin ilk alametlerinden birisi, bu gibi büyük alimlerin alınmasıdır. Kabz olunacak.

Nasıl kabz olunacak?

Alimler kabz olunacak, ortada alim kalmayacak. Geriye cahil insanlar kalacak. Cahil insanlar kendi akıllarından, sorulan sorulara atma cevaplar verecekler, uydurma cevaplar verecekler. Yalan yanlış cevaplar verecekler. Hem kendileri sapıtacaklar, dalalete düşecekler hem de kendilerine soru soran insanları saptırmış olacaklar İşte o, kıyametin başlangıcı.

Muhterem kardeşlerim!

Çünkü insanlar iyi oldukça kıyamet kopmaz. İnsanlar hak yolunda yürüdükçe, Allah'a has kulluk ettikçe kıyamet kopmaz.

İnsanların yanlış yola sapması ilmin azalmasından oluyor, alimin azalmasından, öğreten insanların azalmasından oluyor. İn-

sanlara; “Niye bu günahı işledin?” diyorsun. “Bir cahillik ettim.” diyor.

Değil mi?

Mesela hapishanede röportaj yapıyorsun; “Yahu, sen buraya nasıl düştün?” diye soruyorsun, “Sorma, bir cahillik ettim.” diyor.

İlim erbabı yapmaz. Cahillikten olmuş. İşte ilim böyle alındığı zaman kıyamet kopar. O halde bize bu cümleden çıkan ders şudur ki hepimiz Allah’ın rızası ilmini öğrenelim. Rızasının yolunu öğrenelim. Allah’ın razı geldiği, razı olduğu, kabul ettiği dini güzel öğrenelim. Bu dini kendi hevâ ve heveslerimize göre eğip bükmeylem. Bir yol tutturmuşuz; “Benim yolum bu!”

Neye göre tutturdun?

Batı’ya baktım, Amerika’ya baktım, Kuzey’e baktım, Rusya’ya baktım, bilmem nereye baktım. Hayat felsefesini kurdum; ondan sonra dini emirler yasaklar benim peşimden gelsin, bana uysun.

Öyle şey olur mu?

Öyle şey olmaz. İnsan Kur'an'a uyacak, Resûlullah'a uyacak, Allah'ın emirlerine yasaklarına uyacak.

Allahu Teâlâ hazretleri bize ilim sevgisi versin de Allah'ın dinini öğrenelim. Allahu Teâlâ hazretlerinden onu isteyelim. Çünkü insan o ilmi aldı mı, her şeyi elde eder.

Hadîs-i şerîflerde okumuştum ki; Allahu Teâlâ hazretleri, Süleyman *aleyhisselam*'a sormuş:

“Mal mı istersin, ilim mi istersin?”

Hadîs-i şerîften duyduğumuza, okuduğumuza göre Süleyman *aleyhisselam* da buyurmuş ki;

“İlmi isterim yâ Râb!”

Onun üzerine Allahu Teâlâ hazretleri hem ilmi vermiş, hem malı vermiş, hem saltanat vermiş. Süleyman *aleyhisselam* ki tahtı göklerde uçarmış. İlim oldu mu her şeyi yaptırır. Hakiki ilim olacak, sahte uydurma değil. Altının bile kalpı oldu mu işe yaramıyor. İlmin de hakikisi olacak, sahtesi değil, uydurmacası değil.

İlme çalışacağız ve müslümanı Allah rızası yolunda yetiştirmeye çalışacağız. Kendimiz yetiştirmeye çalışacağız, aşağıdakileri de yetiştirmeye çalışacağız, yaşça daha küçük olanları da yetiştirmeye çalışacağız. Bir kuruluşumuz olsa, başka hiç paramız pulumuz olmasa, insanlara Allah'ın dinini öğretmeye harcayalım.

İlk işimiz, insanlara Allah'ın dinini öğretmek olsun.

Neden?

Cahillikten bu insanlar birbirlerine kurtlar gibi saldırıyorlar. Hırstan, tamahtan kinden bu insanlar birbirlerinin canına okuyorlar. Cahillikten, dinsizlikten; dinden, imandan, mesuliyet duygusundan uzak oldukları için, âhirette hesaba çekileceklerini akıllarına getirmedikleri için, öyle bir şeye inanmadıkları için kan döküyorlar.

Kemikleri ellerine alıp ufalayıp da; “Bukum olmuş olan kemikler gibi tekrar dirilip de âhirette ba's mı olacak mışız?” diye kâfirlik ettiklerinden.

Bunlar; “Ben bu dünyaya bir kere gelmişim, fırsat elime bir kere girmiş, günümü gün

edeyim, felekten kâim alayım.” dedikleri için oluyor. “Hep benim param olsun, hep benim karnım doysun, hep benim keyfim yürüsün, hep benim istediğim olsun. Bütün insanlar benim etrafımda; ne olursa olsun.”

Adam silah imal ediyor, silah satıyor. Müşteri azaldığı zaman, “Müşteri azaldı, silah satın alan insanlar azaldı.” diye, “Birkaç yerde harp çıkarayım da insanlar birbirleriyle çarpışsınlar da bizim fabrika kapanmasın, silah satalım!” diyor. İnsanın vicdanı olmadığını böyle yapar.

Azıcık vicdanı olan böyle yapmaz. Mesela şu dinamiti bulan adam, Alfred Nobel isimli adammış. Trinitro toleol maddesi su gibi bir madde ama biraz çıngıldattın mı çalkadın mı bom diye patlıyor. Nakledilmesi zor, kullanılması zor.

Kimyada, laboratuarda elde edilmiş ama kıpırdattığın zaman patlıyor. İnsanlar bu tehlikeli madde üzerinde çalışırlarken; “Ne yapayım ne edeyim?” derken, bu İsveçli Alfred Nobel, bunu kum gibi salgur denilen bir şeye emdirmiş. Kof bir şeye, içe çeken bir maddeye bunu emdirmiş. Emdirince çalkantı olma-

dığından patlama olmuyor; o zaman lokum hâline geliyor. O emilen şeyle beraber, o TNT denilen madde lokum hâline geliyor, artık dinamit tamam.

Bunu bombaya koyarsın, şuraya koyarsın buraya koyarsın, kullanılması kolay. Adam bunu bulmuş ama “İyi niyetle buldu.” diyorlar, ondan çok para da kazanmış. Sonradan bakmış ki insanlar bu dinamiti birbirlerini öldürmekte kullanıyor, çok canlar yanıyor.

Ondan sonra çok pişman olmuş da; “Ben bu paralarımı arkamda bırakıyorum. Bu paralarla insanlığın mutluluğu için kim ne hizmet ederse bu paralarım, gelirlerim, benim vâridatım onlara verilsin.” diye pişmanlığından dolayı mükâfât koymuş.

“Nobel mükâfâtı” diye mükâfât doğmuş.

İşte böyle arada tek tük vicdanlılar da çıkıyor ama vicdansızlar doludizgin; dinsizlikten mafyalar, çeteler çalışıp duruyorlar.

Biz de dini yayacağız, biz de insafı öğreteceğiz, biz de sevgiyi, merhameti öğreteceğiz. Biz de insanlığı öğreteceğiz. Biz de insanların birbirleriyle kardeş olduğunu öğretece-

ğiz. Biz de birbirimize el ele tutarak, insanların yüzlerinin gülmesi için, karınlarının doyması için çalışmayı öğreteceğiz. Onu yapacağız.

Biz de Allah'ın vazifeli kullarıyız:

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ
بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ

*Küntüm hayra ümmetin uhricet li'n-nâsi te'mürûne bi'l-ma'rûfi ve tenhevne ani'l-münker.*⁴ Biz Allah'ın yeryüzüne çıkardığı, numune bir milletiz..."

Örnek bir milletiz; örnek bir ümmetiz. Bizim vazifemiz, iyilik yapmak. Şeytanın işi, nasıl kötülük yapmaksa Ümmet-i Muhammed'in de Kur'ân-ı Kerîm'in şehâdetiyle vazifesi nedir?

İyilik yapmak.

Biz yeryüzünün iyilik bekçileriyiz. "Eğer siz ve biz iyilik bekçileri, yeryüzünde zulmü engelleyemiyorsak, Afganistan'daki, Bulgaristan'daki, Trablusşam'daki, Hama'daki, Kıbrıs'taki, dünyanın orasında burasında nere-

⁴ 3/Âl-i İmrân, 110.

sindeyse zulmü engelleyemiyorsak; ortaya çıkış sebebimiz olan asıl vazifemizi yapamıyoruz." demektir.

Çalışacağız çabalayacağız; tâ ki yeryüzünde küfür yok olsun, tâ ki iman yerleşsin, tâ ki insaf yerleşsin, tâ ki sevgi yerleşsin, tâ ki her taraf gülistan olsun; ufak bir ihtimal. Bu insanların bu kurt gibi, sırtlan gibi, domuz gibi, tilki gibi tabiatlarını değiştirmek zor ama biz onun için çalışacağız. Karınca karınca yapmaya çalışacağız. Her yerde olmazsa da bizim memlekette olur inşaallah. Bizim memleketimiz, numune bir memleket olur inşaallah. Belki ötekiler ibret alırlar da çalışırlar. Buna çalışacağız.

Gecemiz, gündüzümüz, çalışmamız, gayretimiz, işimiz, hamlemiz, attığımız adım vicdana uygun olacak. Vicdanımızın sesine ters düşmeyecek.

“Ben bundan, bu hayatımdan, yaptığım işten, huzur-u rabbü'l-âlemin'de bir gün gelip de hesap vereceğim, bana bunun sorgusu suali olur, ben bu haramı yemeyeyim, ben bu haksızlığı yapmayayım, ben bu zulmü etme-

yeyim, ben bu adamı ağlatmayayım, ben bu adamın kanını yere dökmeyeyim.” diyeceğiz.

Diyeceğiz ve demeyenlere de mâni olacak çalışma yapacağız. Biz Müslümanlar, kuzu değiliz. Canın istediği zaman yere yatır, kes, etini ye. Postunu da tuzla, ilaçla, üstüne otur. Biz müslümanlar öyle değiliz.

Biz Müslümanlar;

أَشَدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ

*Eşiddâü ale'l-küffâri ruhamâü beynehüm.*⁵ “Kendi aralarında şefkatli, merhametli, kuzu gibi tatlı dilli, güleç yüzlüyüz. Zalimlere karşı, kâfirlere karşı da pehlivan gibiyiz.”

Ona da bir bağırdığımız zaman, kulağının zarını patlatırız.

“Heyt ben geliyorum, defol, bırak onu!” dediğin zaman eli ayağı titreyecek, bıçak elinden düşecek caninin.

Böyle olması lazım ama yeryüzünün iyilik bekçileri olan müslümanlar perişan. Cami dolusu insan, memleket dolusu insan; hepsini

⁵ 48/Fetih, 29.

topla, bir çuval pirinç gibi. Koy kazana, al sana pilav, kaşık kaşık ye. Müslüman böyle değil!

Müslüman kaşını çattığı zaman karşısındaki yüreği ağzına kadar gelecek; “Müslüman kaşını çattı.” diye ürküp tekrar geri gidecek. Haksızlığa karşı öyle olması lazım.

Elindeki kuvveti şerre kullanmayacak, hayra kullanacak, zalimin zulmünü engellemekte kullanacak, bir mazlumun yüzünün gülmesinde kullanacak, bir yoksulun sevinmesinde kullanacak, gönül yapmakta kullanacak.

Gönül yapmak, Kâbe yapmak kadar sevap, daha fazla sevap. Gönül yıkmak Kâbe yıkmaktan daha büyük günah. Hadîs-i şerîfle sabit. Böyle olacağız.

İki taraflıyız biz. Ne böyle tereyağı gibi insanız ne de tam taş gibi insanız. Yerine göre, zamanına göre sözümüz sohbetimiz, her şeyimiz ölçülü olacak. Gürlemenin zamanında gürleyeceğiz, esilecek zamanda eseceğiz; susulacak zamanda susacağız.

Şeyh Sadi diyor ki;

“İki şey insanı kızdırır, infiale sevk eder.”

Nedir o iki şey?

Bir; susulacak yerde konuşmak. Bu, insanı kızdırır.

“Be adam herkes susuyor, sen de sussa-
na. Namaz kılınacak veyahut herkes zevklere
dalmış, gözlerini kapatmış; mânevî derûnî
zevkler içinde, o huzuru ne bozuyorsun? Sus.”

Susulacak zamanda konuşmak kızdırır.

İki; konuşulacak yerde susmak.

“Be adam, gevezelenip duruyordun, şimdi konuşsana. Tam konuşulacak yerde, hakkı söyleyecek yerde, hakkı müdafaa edecek yerde, zalimi susturacak yerde dut yemiş bülbüle döndün. Hani senin o dillerin nerede kaldı?”

Olmaz! Her şeyi hikmetle yapacak, müslüman hakîm insandır. Her şeyi yerli yerinde yapacak; bu terbiyeyi dininden alacak. Susulacak yerde susacak, gürleyecek yerde gürleyecek. Müdahale gereken yerde müdahale edecek, şerri engelleyecek. Hırsız, katil,

yolsuzluğu engelleyecek. Yumuşaklık zamanında yumuşaklık yapacak.

Geceleyin ağlamaktan seccadesini ıslatacak, gündüzleyin kahramanca dolaşacak. Müslümanın hâli bu.

Hız. Ömer gibi bir babayiğit ki kapılardan zor geçecek, üç beş kişinin zapt edemeyeceği bir kahraman yiğit, ağlamaktan gözyaşı yanaklarına iz yapmış.

Nedir?

İmandır.

İnsanın ağlaması, imandandır. Bir erkek başka şeyden ağlamaz. İmanından dolayı ağlar. Allah bize o imanın o lezzetini ihsan eylesin. Âmin.

İnsanların arasından ilim alınacak. Bulabildiğin kadar cehalet! Yaygın, örgün. Örgün; “teşkilatlı” demek. Yaygın ve örgün bir cehalet. Vızır vızır, vızır vızır bir sürü şeyler yazılır, cızır cızır rotatifler döner. Tepeden tırnağa cehalet!

Şöyle bir dolaştım geldim Boğaz’ı, gelmeden önce çarşıdan bir şey alacaktım. Kulübelerinin önünde baktım, yılbaşı münasebe-

tiyle galiba kaldırmışlar, “Bizim mecmualar var mı?” diye baktım. Yok. Nerede porno yayın varsa, nerede seks ve müstehcenlik varsa onlar ortada.

Ne oldu bu şehitlerin çocuklarına, bilmiyorum ki. Neredeler acaba? İyi insanların hepsi toprağın altında mı? Yeryüzünde hiç iyi insan kalmadı mı?

İlim alınacak. Sanki bizim zamanmış gibi. İnşallah değildir, inşaallah biz iyi oluruz da kıyamet çok daha ötelere gider. İnşallah gül gülistan yaşarız. Ama “ha bugün, ha yarın” diye bekleyen kardeşlerimiz de var. “Koptu kopacak, Mehdi çıktı çıkacak.” diye bekleyenler var. Mecmualardan okuyoruz.

İkincisi;

Ve teksürü’z-zilzâl.

Birincisi neydi?

“İlim kabz olunacak, insanlardan alınacak, alimler alınacak da insanlar cahil kalacak, bilgisiz kalacak. Allah’ın emirlerini, yasaklarını, insafı adaleti bilmeyecekler.” demek.

Ve teksürü'z-zilzâl. Zelâzil cem'i; zelzeleler çoğalacak. Yeryüzü zangır zangır titreyecek. Zelzeleler çoğalacak, maddeten zelzeleler çoğalacak. Belki mânen de zelzeleler çoğalacak. İmanlar zelzeleye uğrayacak. O yüksek ahlâklar zelzeleye uğrayacak. Değerli ne varsa her şey, hepsi temelinden çatlacak, zelzeleler çoğalacak.

Ve yetekarrebü'z-zemân. "Zaman bereketsizleşecek, azalacak, yakınlaşacak."

Geçen hafta da böyle bir hadîs-i şerîf gelmişti, izah etmiştik ya hakikaten kısaltacak. Bu demektir ki dünyanın güneş etrafındaki dönüşündeki sistem bozulacak.

"Üç yüz altmış beş günde dönüyorken başka gök hadiselerinin tesiriyle kısaltacak, kısaltacak, güneşe yaklaşacak." demek oluyor, dedik, geçen hafta. O "daha çok dönmesi" demek; zamanın kısılması, "Güneşe doğru gidiyor, kebab olmaya doğru gidiyor." demektir.

Hakikaten kıyametin belirtisi. Maddeten de olabilir. "Bereketsizleşecek, zamanın hiç kıymeti olmayacak." mânasına da olabilir. "Bir sene, iki sene, üç sene, dört sene, ömür

vızır vızır geçiverecek. Ortada bir hayır yok, güzel iş yok!” mânasına gelebilir.

Ve tezharü'l-fiten. “Fitneler çıkacak, çeşit çeşit fitneler zuhur edecek, oradan buradan boyuna fitneler ortaya çıkacak.”

Hakikaten de bugün haberleşmenin ilerlemesinden midir nedir, gazeteleri aldığı zaman insanın yüreği ağzına geliyor. Orada şu olmuş, burada bu olmuş, gemiler batmış, gemilerden tırlar suların içine uçmuş, kar fırtınası şöyle etkilemiş, filanca yerde kaza olmuş, şu kadar insan ölmüş, İran Irak’a saldırmış, Irak İran’a saldırmış Beyrut’ta şu olmuş filan. Fitne fitne fitne, her taraf karma-karışık; sanki zamanımız gibi.

Ve yeksürü'l-hercü. “Herc çoğalacak.”

Herc-ü merc, öldürmek, o kadar çoğalacakmış ki bunun zararı her müslümanın evine girecekmiş. Her aileden, bir acılı durum olacak.

Çok şükredelim, Allah şükredildiği zaman nimeti devam ettirir, muhterem kardeşlerim! Bizim memleketimizde, bizim hâlimize cihan halkı gıpta ediyor. Hem bu ülkelerinde harp

darp olan insanlar gıpta ediyorlar hem de Batı gıpta ediyor. Mesela Almanya, Fransa, İtalya, başka yerler.

Elhamdülillah bolluk var. Elhamdülillah her şey bol. Meyve sebze vesaire, havası suyu, güneşi yeşilliği vs. Allah güzel bir memleket vermiş, çok şükür. Sebep olanlardan Allah razı olsun. O ecdadımız nur içinde yatsın. Mekânları cennet olsun, bize, geriye çok kıymetli şeyler bırakmışlar.

Allah'a hamd ü senâlar olsun. Elhamdü-lillah, elhamdülillah, elhamdülillah. Sonsuz hamd u senâlar olsun ki Allah bizlere bunları nasip etmiş. Rabbimiz'in lütfundan kereminden dileriz ki düşmanlara çiğnetmesin. Âmin.

Tabi düşmanlara çiğnetmesin ama kanûn-u ilâhîyi bilelim, muhterem kardeşlerim! Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in hayatını düşünelim.

Allahu Teâlâ hazretleri dileyseydi, o Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretlerine ufacık bir üzüntü vermezdi, ufacık bir sıkıntı vermezdi. Her şey gül gülistan olurdu ama Peygamber Efendimiz'in ömrü, müşriklerin ezalarına tahammülle geçti. Ömrü sabırla

geçti, ömrü imtihanlarla geçti, ömrü kâfirlerin hücumlarıyla, hücumlarına karşılık koymasıyla geçti.

Müslümanların oradaki buradaki sıkıntılarının haddi hesabı yok. Demek ki -hani memleketimizi Allah korusun, diyoruz ama- Allahu Teâlâ hazretlerinin kanunu böyle değilmiş.

“Koru ya Rabbi!”

Koru ama sen oturuyorsun. İyi tamam, korusun, korumaya kudreti var, her şeye kâdirdir, “ol” derse olur, “korun” derse korunur, belaya da “def ol” derse gider; her şey gücünün, kuvvetinin elinde, Allahu Teâlâ hazretleri her şeye kâdirdir, yapar ama kanunu bu değil.

İlahi kanunu, say’ ve gayret kanunudur. Bu dünyada say’ eden, gayret eden, çalışan kazanır. Neye çalışırsa onu kazanır. Belaya sataşmaya çalışan, belasını bulur. Mevlâ’yı bulmaya uğraşan, çalışan Mevlâ’sını bulur. Arayan Mevlâ’sını da bulur belasını da bulur. Allah, çalışma kanununa bağlamış.

Onun için de Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz -modern kelimelerle

söylemek gerekirse- çok dinamik bir hayat geçirmiş, cevval bir hayat geçirmiş, şehrinde durmamış başka şehirlere gitmiş. Daima bir çalışma içinde ömrü geçmiş; daima bir hareket hâlinde geçmiş.

İslâm bu. İslâm statik değildir. İslâm dinamiktir. İslâm miskinlik dini değildir; İslâm hareket dinidir. Hepimiz hareketleneceğiz, silkineceğiz, aşılanağız. Bir aşı olacak bize, canlanacağız. İlaç yutmuş gibi gözümüzü açacağız.

Gafletten uyanacağız. Hepimizin İslâm'a sağlayabileceği bir fayda vardır. Çöpçünün, kömürcünün, oduncunun, çiftçinin, işçinin, patronun, askerinin, erinin, generalinin, albayın, öğretmenin, öğrencinin... Herkesin insanlığa sağlayabileceği, İslâm'a sağlayabileceği bir fayda vardır. Düşünsün, bulsun.

“Acaba ben ne yaparsam İslâm'a daha faydalı olabilirim?” diye düşünsün. Yaptığı şey ortada, bir eser bıraksın, bir hizmet bıraksın, bir iş yapsın. Bir başkasının yüzünü güldürsün, bir işe yarasın, “Allah razı olsun!” dedirtsin. Hepimiz böyle çalışacağız.

Teknik elemanlar teknik sahada çalışsın, bizi şu kâfirlere muhtaç etmesin. Paraları onlara kaptırmayalım. Videoydu, teypti, televizyondur, radyoydu bilmem neydi. Teknik elemanlar çalışsın, kâfirleri geçsinler. Yeni şeyler bulsunlar, ortaya koysunlar; biz onlardan araba ithal etmeyelim. Biz onlardan uçak ithal etmeyelim. Biz onlardan gemi motoru almayalım.

Gemiyi yapıyoruz, Haliç'e koyuyoruz, gemi motorunu vermiyorlar; yaptığımız gemi orada çürüyor. Adam vermiyor; "Vermiyorum. Gemiyi bütün alsaydın!" diyor. Daha çok para istiyor. Sırf gemi motoru almak istediğimiz zaman nazlanıyor. "Nazlanırsan nazlan; ben de senin motorunu hiç almıyorum, kendim yapacağım!" diyelim.

Oturalım, uyumayalım, yatmayalım, kalkmayalım şu motoru kendimiz yapalım.

Doktor kendisi, özel kendi sahasında çalışsın, bir şeyler bulsun. Herkes kendi sahasında çalışsın. Müslümanın bir başkasına muhtaç olması bana çok acı geliyor.

Müslümanlık camide namaz kılmaktan ibaret değildir. Müslümanlık Ramazan'da oruç

tutmaktan ibaret değildir. Müslümanlık ömür boyu süren ve ömrün her anında insanın uyması gereken kaidelerden meydana gelen bir bütündür. Müslümanlık ömürdür, hayat tarzıdır.

Onun için her hareketimiz önemli. Şurada oturduğumuz önemli; otururken arkadaşımıza müsamahamız, sevgimiz önemli. Dinlerken kalbimizden geçirdiklerimiz önemli. Ben söylerken, benim sözlerim önemli. Her şey önemli. Buradan çıktıktan sonra, eve gittiğimiz zaman yapacağımız işler önemli. Ya İslâmî olur ya gayri İslâmî olur. Yolda yürürken sağa baktığımız sola baktığımız zaman günaha girebiliriz, sevap kazanabiliriz; düşüncemize göre, hareketimize göre değişir.

Lütfen İslâm'ı hakiki mânasıyla anlayalım. Her anda müslüman olmak zorunda olduğumuzu bilelim. Belli zamanlarda müslüman olup da ondan sonra nötr, ondan sonra serbest gibi olmayalım Hadi bakalım şimdi İslâmî vazifeyi yaptın, camiden çıktıktan sonra, dışarıda istediğin naneyi ye.

Olmaz!

Her zaman, her anda Müslümanlığı yaşayacağız. Herkes yaşayacak, herkes İslâm için çalışacak.

İşte bu öldürülme şimdi bol bol olmaya başladı. Herc-ü merc, öldürülme, bol bol oluyor. Suriye tankları Trablusşam'a girdi, şu kadar insanın âkibetinden hayır yok, bu kadar insanı esir aldı, şu kadar insanı öldürdü; her gün böyle şeyler duyuyoruz.

Beyrut neydi?

Beyrut, bir zamanlar Orta Şark'ın İsviçre'siydi. Herkes oraya eğlenmeye giderdi. Kadın vardı, kız vardı, bar vardı, pavyon vardı, mûsiki vardı, para vardı, pul vardı, ticaret vardı. Dünyalık melun ne varsa orada hepsi vardı. Şimdi Allah hepsinin burnundan getirdi. Ayıplamak gibi, oh olsun demek gibi söylemiyorum, ibretle bakıyorum, dehşetle ürperiyorum. Oralar şimdi harabe hâline geldi. Bir zamanlar insanların Allah'ı hiç düşünmeden günahlara daldıkları yerler, harabe hâline geldi muhterem kardeşlerim!

Allahu Teâlâ hazretleri ihmal etmez. Allahu Teâlâ hazretleri imtihan için sadece mühlet verir. Tevbe için mühlet verir, biraz

zaman bırakır. Tevbe ederse, imtihanı kazanırsa kurtulur. İmtihanı kazanmazsa o güle güle işlenen günahlar, ağlaya ağlaya burundan fitil fitil gelir.

Buradan nereye geleceğiz?

Buradan kendimize geleceğiz, günümüze geleceğiz. Biz Allah'a iyi kulluk edeceğiz. "Rahatı bulduk." diye günaha dalmayacağız. "Cebimiz para doldu." diye, Hacivat Karagöz'ün sahneye çıktığı gibi; "Yar bana bir eğlence" diye ortalıkta dolaşmayacağız.

Yılbaşı yaklaşıyor, ayın biri tatil de olacak, hadi bakalım. Hangi keyfi nerede yapabilirsin, yap. Nerede daha çok eğlence var? Yüz binler, milyonlar gidecek, harcanacak. Allah akıl fikir versin.

Günaha dalmayacaksınız. Allah'ın yolunda yürüyeceksiniz. Allah serbestlik zamanında kendisini unutmayan, günaha dalmayan kulunu, daraldığı zaman genişliğe çıkarır. O zaman yardım eder. Serbestlikte günahlara dalan, sonra başına o günahların cezası geldiği zaman ciyak ciyak bağırarak, yalvaracak.

Herkes “Allah” diyor. Herkes Allah’ı kabul ediyor. Allah’ı kabul etmeyen yok. “Aman yâ Rabbi!” diyecekler, inim inim inleyecekler. O zaman olmaz. Çünkü o başına gelen, ceza!

Onun için muhterem kardeşlerim, örfünüze, âdetinize, dininize imanınıza uygun hareket edin. Şu nefse, şeytana uymayın. Şu şeytan *aleyhillane*’yi kendinize güldürmeyin. Etrafınızdakileri de ikaz edin.

Bir hocadan ne olacak? Bir hoca caminin büyüklüğü kadar insana hitap eder. Ama her biriniz birer kişiye söylerseniz, söylediğiniz zaman da; “Sen de en aşağı on kişiye söyleyeceksin.” diye tembih ederseniz. Burada beş bin kişi var. Beş bin kişi de onar kişiye söylerse elli bin kişi eder. Onlar da onar kişiye söylerse beş yüz bin kişi eder.

Hepimiz çalışalım. Allah’ın yolunca yürümeye, hakkı söylemeye, emr-i mâruf nehy-i münker eylemeye gayret edelim.

Sonra;

Fe-yeksüru fîkümü’l-mâlü fe-yefîd.

“Aranızda mal çoğalacak, taşacak.”

Herkesin peşinden koştuğu nedir?

Dünya malı.

“Param olsun.” diye, herkesin peşinden koştuğu odur. İşte kıyamette çoğalacak.

Buyur al, üstüne mum dik!

Ne olacak?

Kıyamet kopuyor! Kıyamet koptuktan sonra senin malın olmuş, ne olacak? “Mal çoğalacak, üretim artacak.” demek; tabi her şey fabrikasyon. Eskiden bir usta bir haftada bir ayakkabı yapardı.

Gider haber verirdin;

“Aman usta, Ramazan’da benim pabu-cumu yetiştir emi?”

“Olur olur.”

Bakarsın ancak bir haftada kalıba tak tak tak çivi çakacak, tabanı geçirecek, dikişi di-kecek, suya sokacak, bilmem ne yapacak. Bir haftada bir çift pabuç çıkardı ortaya. Hadi biraz fazla çalışırsa iki çift olurdu. Kalıba taktığın zaman çiviler eğilir; çıraklar tak tak tak onu çıkarırlar, düzeltirlerdi. Şimdi fabri-kasyon mal çoğaldı.

Çok yoksullarmış. Gecekondu gibi bir şeyler yapmak için, kendilerine baraka yapmak için karısıyla beraber toprağı kazıyorlarmış. Bir küp altın çıkmış. Kazarken hazine bulmuşlar. Onu görür görmez -yani kitap evimde kelimelerini çok iyi hatırlamıyorum ama- hanımına diyor ki;

Innâ lillâh ve innâ ileyhi râciûn.

Bir yakını öldüğü zaman söylenen sözü söylüyor.

Innâ lillâh ve innâ ileyhi râciûn.

“Aman hanım, bu altına gümüşe rağbet etme, Allah bizi bununla imtihan ediyor, bu bizim malımız değil, kapat şunun üstünü!”

Tekrar kapatıyorlar.

Böyle yapacak bir babayiğit var mıdır?

Yoktur. Hadis âlimi çünkü. “Bu mal benim değil! Buraya birisi gömmüş. Belki gelir alır.” diyor, tekrar üstünü kapatıyor.

Tok gözlü. Paraya ihtiyacı yok değil. Karnı acıkmamış değil ama imanı var. Siz de biz de; Allah bize gönül tokluğu versin, gönül zenginliği versin, şu mal için âhiretimizi har-

camayalım. Haramlardan kazanıp Allah'ın gazabına uğramayalım. Kahrına uğramayalım. Helalden kazanalım, helal yola sarf edelim. Allah yoluna sarf edelim.

Malımızı Allah yoluna sarf edelim. Ebû Bekr-i Sıddık gibi, Ömerü'l-Faruk gibi, Osman-ı Zinnûreyn gibi; menkıbelerini biliyorsunuz. Neler neler, ne cömertlikleri var! Paramızı Allah yoluna sarf edelim. Biriktiriyoruz, biriktiriyoruz, biriktiriyoruz.

وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يَنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ

*Ve'İlezîne yeknizûne'z-zehebe ve'l-fiddate ve lâ yünfikûnehâ fî sebîli'llâhi fe-beşşirhüm bi-azâbin elîm.*⁶ "Ey Resûlüm! Altını gümüşü depo edip saklayıp da onları Allah yolunda sarf etmeyenleri elim bir azap ile tehdit eyle." diyor âyet-i kerîme.

⁶ 9/Tevbe, 34.

يَوْمَ يُحْمَىٰ عَلَيْهَا فِي نَارِ جَهَنَّمَ فِتْكُوىٰ بِهَا جِبَاهُهُمْ
وَجُنُوبُهُمْ وَظُهُورُهُمْ هَذَا مَا كَنَزْتُمْ لِأَنفُسِكُمْ فَذُوقُوا
مَا كُنْتُمْ تَكْنِزُونَ

Yevme yuhmâ aleyhâ fî nâri cehenneme fe-tükvâ bihâ cibâhühüm ve cünübühüm ve zuhûrühüm. Hâzâ mâ meneztüm li-enfûsiküm fe-zükû mâ küntüm teknizûn. “O günle tehdit eyle ki o biriktirdikleri altınlar, gümüşler cehennem ateşinde kızdırılır. Onlarla alınları, yan tarafları, sırtları dağlanır.” *Hâzâ mâ ke-neztüm enfûsiküm.* “İşte bu sizin saklayıp da, depo edip de Allah yolunda sarf etmediğiniz paralarınız işte bunlar!” *Fe-zükû mâ küntüm teknizûn.* “Saklayıp depo ettiklerinizin tadı nasılmış, tadın bakalım!” diye onlara o dağlamayı yapacaklar.” diye âyet-i kerîmede bildiriliyor.

Cehennemde azapları böyle olacak. Allahu Teâlâ hazretleri cümlemize sahâvet, cömertlik nasip eylesin. Bu malı bize Allah veriyor; hepsini de istemiyor. Zekât miktarını verdi mi insan cimrilikten kurtulmuş oluyor.

Mallarınızı Allah yolunda vermekten kaçınmayın. Eğer Allah yolunda bir hizmet görürseniz oraya mallarınızı vermekten kaçınmayın. Çünkü Allahu Teâlâ hazretleri infak edene malının kat kat fazlasını ihsan eder. Cimrilik edenin de malını telef eder. Karadeniz’de gemileri batar, tırları Karadeniz’de suyun içine uçar.

Onun için Allahu Teâlâ hazretlerinin yolunda mal sarf etmeyi, para sarf etmeyi hepimiz öğreneceğiz.

İbadetlerin hepsi bedenî değildir. İbadetlerin bir kısmı bedene taalluk eder bir kısmı da keseye taalluk eder.

Eski büyüklerden bir tanesi diyor ki;

“Günah işlediğim zaman ‘Kendime ceza olsun.’ diye o gün bir oruç tutmaya niyetlendim. Baktım, nefsim günahlardan kesilmedi. ‘Sen kabahat işledin, sabah namazına kalkamadın. Hadi bakalım bugün oruçlusun, yeme de anla!’ dedim, uslanmadı. Vaktaki kesemden para ayırmaya başladım, o zaman uslandı.” diyor.

Nefis, para vermeye kıyamıyor. Para tatlı geliyor. Para verince uslanmış.

“Her günahına on bin lira vereceksin!”

“Bizim on bin lira daha gidecek!” diye, o zaman insan günah işlememeye dikkat ediyor.

Ama oruç tutmaya gelince; “Ne yapalım; günahı da işlerim, orucu da tutarım!” diyor vazgeçmiyor.

Onun için bu mal sevgisi kuvvetli bir sevgidir. Pek çok insanı yoldan, raydan çıkarır.

Büyüklerimiz malın âhireti kazanmaya bir vesile olduğunu söyler. Ben fazla iddialı konuşmak istemiyorum. Siz de Allah yolunda malı sarf etmek gerektiği zaman sarf edin.

Muhterem kardeşlerim!

Bir şeyi daima düşünüyorum; biliyorsunuz Afganistan’da bir milyondan fazla insan öldü, şehit oldu. Ruslar köylerini bombaladılar, evlerini yıktılar, aldılar, çocukları esir ettiler, kadınları Moskova’ya götürdüler, namuslarına dokundular. Askerleri perişan ettiler, yakaladılar, öldürdüler. Bir milyon insan öldü. Köyler, şehirler yıkıldı.

Ülkeler elden gitti; güzel tarlalar, bağlar, nehir kenarları elden gitti. İki milyondan fazla insan Afganistan'dan Pakistan'a göçtü, bir buçuk milyon kadarı da İran'a göçtü. Yerlerinden yurtlarından oldular.

Çok büyük zararlara uğramışlar değil mi? Büyük zararlara uğramışlar. Eğer bu kadar zarara uğramadan yirmi sene önce akılları başlarına gelip de memleketlerine sahip olsalardı, komünizmi getirmemek için, düşmanları oraya hâkim kılmamak için, kendi memleketlerinin istikbaline hâkim olmak için çalışsalar çok daha az para giderdi. Yapılan ihmalkârlıkların faturası gittikçe büyüyor. Onun için buradan ibret alalım.

Şu Suriye bir zamanlar güzel bir memleketti. Müslümanlar çok iyiydi, çok güzel cömertlikler yapıyorlardı. Şimdi orası zulüm diyarı. Bizim hacılar bile geçerken, ne sataşır ne laflar ediyorlar. Komşuluk diye bir şey kalmadı. Çok zulümler oluyor.

Onun için siz aklınızı başınıza toplayın, memleketinize sahip olun. Memleketi koruyun kollayın, istikbalini düşünün, kesenin ağzını açın, hayrât u hasenâtı yapın; evlatları

iyi yetiştirmeye gayret edin; bunlar raydan çıkarlarsa gibi, bilmem ne gibi gidip de ona âlet olurlarsa o zaman ayıkla pirincin taşını.

Sen şimdi dükkânının yıllık gelirinden şu kadarını vereceksin, o zaman dükkânın topuyla gidecek. Suriye'deki bir takım fabrikatörler "ah, ah! diyorlarmış. Bize o zaman bazı kimseler geldi de hayır istediklerinde biz vermemiştik; "Şimdi idareler fabrikayı elimizden aldı." diyorlarmış.

Akıllı insan bunlardan, etrafında olan hadiselerden ibret alır, çalışır. Biz de çalışalım. Bu dünya kimseye kalmamıştır, etrafımız ateş çemberidir.

Bunu her zaman söylüyorum. Bu kıyamet alametleri vesilesiyle de söylüyorum; mal çoğalacak. Mal çoğalacak ama kıyamet alameti. Eskiden mal azmış; bir hurmayı bir birisi emermiş, bir birisi emermiş ama iman varmış.

Demek ki mal önemli değil, iman önemli.

Onun için imanlı insan olmaya gayret edelim. Evlatlarımızı imanlı yetiştirmeye gay-

ret edelim. Malımızı Allah yolunda harcamasını bilelim.

b. Kıyamet Alametleri II

لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى يَكْثُرَ فِيكُمْ الْمَالُ فَيَفِضَ،
حَتَّى يُهِمَّ رَبُّ الْمَالِ مَنْ يَقْبَلُ صَدَقَتَهُ، وَحَتَّى
يُعْرِضَهُ، فَيَقُولَ الَّذِي يُعْرِضُهُ عَلَيْهِ: لَا أَرَبَ لِي فِيهِ

*Lâ tekûmü's-sâ'atü hattâ yeksüre fîkü-
mü'l-mâlü fe-yefîda hattâ yühimme rabbü'l-
mâli men yakbelü sadakatehü ve hattâ
ya'ridahü fe-yekûlillezî yu'riduhü aleyhi lâ
erebe lî fîhi.*⁷

Bu da Buhârî'de, Müslim'de olan bir hadîs-i şerîf.

“Sizin aranızda mal çoğalıp taşmadıkça kıyamet kopmaz.”

Deminki hadisin devamı. Hocamız rahmetli peş peşe getiriyor; “Bak bu sağlamdır, buna dikkat edin! Aynı konuda başka hadisler var.” demek istiyor.

“Mal çoğalıp taşacak hatta malın sahibi olan kişi sadakasını verecek insan arayacak;

⁷ Râmûzu'l-Ehâdîs, 476/12

onun tasasına düşecek. ‘Benim şu sadakamı alacak kim var acaba?’ diye insan peşine düşecek ve hatta birisini bulduğu zaman, ‘işte bu’ diye gösterdikleri zaman; “Al şu malı, sadakamdır.’ diye vermek istediği zaman o adam; ‘İstemem, benim ihtiyacım yok!’ diyecek. Mal verecek adam bulamayacak.”

Şimdi bir başka hadîs-i şerîfe geliyoruz.

Peygamber Efendimiz buyurdu ki;

Hediyetu’llahi ile’l-mü’mini’s-sâili alâ ba’dihî. “Kapısındaki dilenci müslümana, Allah’ın hediyesidir.” diyor.

Demek ki hediyeymiş. Bir zaman gelecek de, sadaka verecek insan arayacaksın bulamayacaksın, yalvaracaksın da “Al şunu, ihtiyacım yok!” diyecek.

Elinde fırsat varken, sevap kazanma imkânı varken, ömür gitmeden, vakit geçmeden, kıyamet kopmadan, başın derde girmeden şimdi hayrını hasenâtını yap.

c. Kıyamet Alametleri III

Üçüncü hadîs-i Şerîf:

لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى تَقْتَتِلَ فِئَتَانِ عَظِيمَتَانِ،
فَيَكُونُ بَيْنَهُمَا مَقْتَلَةٌ عَظِيمَةٌ، دَعَوَاهُمَا وَاحِدَةٌ؛ وَلَا
تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى يُبْعَثَ دَجَّالُونَ كَذَّابُونَ قَرِيبًا مِنْ
ثَلَاثِينَ، كُلُّهُمْ يَزْعُمُ أَنَّهُ رَسُولُ اللَّهِ

*Lâ tekûmü's-sâ'atü hattâ taktatile
fietâni azîmetâni fe-yekûnü beynehümâ
makteletün azîmetün da'vâhümâ vâhidetün
ve lâ tekûmü's-sâ'atü hattâ yüb'ase dec-
calûne kezzâbûne karîben min selâsîne kül-
lühüm yez'umü ennehû Resûlullah.*⁸

Buhârî'de, Müslim'de, Ahmed b. Han-
bel'de, Ebû Dâvud'da, Tirmizî'de, Ebû Hürey-
re *radiyallahu* anh'ten rivayet edilmiş bir
hadîs-i şerîftir. Kaynaklar sağlam.

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

“İki büyük grup, ordu birbirleriyle çar-
pışmadıkça kıyamet kopmaz. İki büyük ordu
çarpışacak da ondan sonra kopacak.”

*Fe-yekûnü beynehüma makteletün
azîmeh.* “Bunların arasında büyük bir savaş

⁸ Râmûzu'l-Ehâdîs, 476/13

olacak.” *Da’vâhümâ vâhîdetün.* “İddiaları davaları aynı, aynı yoldalar, aynı fikirdeler.”

Bir başka rivayette de; *da’vetühümâ vâhîdetün*, “çağırdıkları yol Allah’ın yolu, *lâ ilâhe illallah* yolu, aynı şeye davet ediyorlar ama birbirleriyle çarpışıyorlar.”

Ve lâ tekûmü’s-sâ’ah. “Kıyamet kopmaz; otuza yakın deccal, yalancı çıkmadıkça.”

“Otuz kadar, otuza yakın deccal, yalancı çıkacak. Hakkı tağyir eden, insanları aldatan, bâtil yolda yürüyen.”

Küllühüm yez’umü ennehû Resûlullah. “Her birisi kendisini Allah’ın peygamberi sanan otuza yakın yalancı deccal çıkmadıkça kıyamet kopmaz.”

Demek ki bir takım hilekârlar, yalancılar, dolandırıcılar olacak muhterem kardeşlerim!

Bu hadîs-i şerîfin uzun bir şerhi var, O şerhte diyor ki; “Bu alametler oldu.”

“Hz. Ali ile Muaviye ordusu çarpıştılar, Sıffîn savaşı oldu.” diye, onlara bağlıyor. Her zamanın alimi, kendi zamanındaki olaylara bağlamış. “Bu iş oldu bitti, kıyamet yakın.” diye düşünmüş.

Bizim de yakın bilmemizde fayda var. Bak, Allah o zamandan bu zamana kadar herhalde müslümanların iyilikleri bereketiyle zamanı bereketlendirmiş, müslümanlar ne güzel günler görmüşler.

O zaman Hz. Ali ile Emevî ordusu arasında mücadele çıktığı gibi, şimdi de bazıları da bu hadîs-i şerîfi okuyunca hemen Irak'la İran'ı hatırlıyorlar. İkisi de; “ben daha doğru yoldayım, o haksız” diyerek, aynı teraneyle gidiyorlar.

Demek ki yalancı deccallar çıkacak. Hadîs-i şerîfin sonunda; “Otuz kadar kendisini Resûlullah sanan yalancı çıkacak.” diye de bildiriliyor.

Ne olacak? Yalancılar çıkarsa biz ne yapacağız?

Muhterem kardeşlerim!

Yalancının yalancılığını anlamak için de terazi şeriattir.

Yalancının yalancılığını nasıl anlayacağız?

Adam çıkacak; “Ben Peygamberim!” diyecek. “Ben Allah'tan konuşuyorum, söz alı-

yorum, söz geliyor, söz gidiyor. Bana tâbi olun." diyecek.

Nerden anlayacaksınız? İnsan inanıverir. Birkaç şeyi olursa bazıları, bazı saflar inanır. Veyahut bir de inandıracak şeyler bulurlar.

Şeriatin terazisine koyup tartacağız. Şeriatın mihenk taşına vuracaksın. Bakacaksın; saf mı kalp mı anlayacaksın.

Söylenilen sözlerin doğrusunu eğrisini anlamakta da ne lazımmış?

İlim lazımmış, şeriat bilgisi lazımmış.

Onun için Allah bizi, cümlemizi dinde fakih eylesin. Şeriat bilgisine sahip ve vâkıf eylesin. Yalancının yalanına kanmayan insanlardan eylesin.

Aziz kardeşlerim!

Deccal çıktığı zaman, mü'min ona baktığı zaman anlayacak. Onun alnında *hâzâ kâfirün* yazdığını anlayacak.

İnsan iyi mü'min oldu mu aldanmaz. Mü'min Allah'ın nuruyla bakar; hakkı batılı anlar. Biz iyi mü'min olmaya çalışacağız. Bi-

zim bütün dertlerimizin bir tane güzel ilacı, iksiri var. En güzel ilacı, iyi müslüman olmak.

Gayret edelim, himmet edelim; hem kendimiz, hem ailelerimiz, hem çoluk çocuğumuz ilim erbabı olsun. Allah'ın ilmini, dininin yolunu güzel öğrensinler. Her türlü tehlikeden kurtulurlar, her türlü sıkıntıdan geçerler, her türlü hayra ererler. Dünya ve âhirette Allah'ın rızasına ulaşırlar, cennetine cemaatine kavuşurlar.

Onun için ilimden ayrılmayalım, ilim yolundan ayrılmayalım, ilim meclislerinden uzak olmayalım, alimlerden uzak olmayalım. Allah bizi Kur'ân-ı Kerîm yolundan, hadîs-i şerîf yolundan ayırmasın. Allahu Teâlâ hazretleri bizi bir göz yumup açıncaya kadar nefsimize bırakmasın, şeytana aldattırmasın.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

25 Rebîü'l-Âhir 1407 / 28.12.1986

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

